WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)

z dnia 23 września 2009 r.*

W sprawach połączonych T-20/08 i T-21/08

Evets Corp., z siedzibą w Irvine, Kalifornia (Stany Zjednoczone), reprezentowana przez S. Ryana, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez A. Folliarda-Monguirala, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę na dwie decyzje Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 listopada 2007 r. (sprawy R 603/2007-4 i R 604/2007-4) dotyczące złożonego przez skarżącą wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego,

* Język postępowania: angielski.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (pierwsza izba),

w składzie: V. Tiili (sprawozdawca), prezes, F. Dehousse i I. Wiszniewska-Białecka, sędziowie,

sekretarz: N. Rosner, administrator,

po zapoznaniu się ze skargami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 8 stycznia 2008 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedziami na skargi złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 22 maja 2008 r.,

uwzględniając postanowienie z dnia 5 maja 2009 r. w przedmiocie połączenia spraw T-20/08 i T-21/08 do łącznego rozpoznania w procedurze ustnej i wydania wyroku,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 czerwca 2009 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

1 W dniu 1 kwietnia 1996 r. skarżąca, Evets Corp., dokonała w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) dwóch zgłoszeń wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)].

2 Znakami towarowymi, dla których dokonano zgłoszenia, są słowny znak towarowy DANELECTRO i graficzny znak towarowy QWIK TUNE. Towary objęte tymi zgłoszeniami należą do klas 9 i 15 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami.

3 Znak towarowy QWIK TUNE został zarejestrowany w dniu 30 kwietnia 1998 r., natomiast znak DANELECTRO w dniu 25 maja 1998 r.

4 W dniach 7 i 14 września 2005 r. OHIM, działając na podstawie art. 47 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 47 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009) i zasady 29 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady nr 40/94 (Dz.U. L 303, s. 1), powiadomił pełnomocnika skarżącej o zbliżającej się dacie wygaśnięcia prawa z rejestracji znaków QWIK TUNE i DANELECTRO. Zgodnie z tymi powiadomieniami wnioski o przedłużenie prawa z rejestracji powinny były wpłynąć do dnia 30 kwietnia 2006 r., w terminie tym należało

również uiścić należne opłaty. Wnioski o przedłużenie mogły zostać jeszcze złożone, wraz z uiszczeniem należnych opłat, w dodatkowym terminie sześciu miesięcy upływającym w dniu 1 listopada 2006 r.

5 W dniach 21 i 23 listopada 2006 r. OHIM, działając na podstawie art. 47 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 47 rozporządzenia nr 207/2009) oraz zasady 30 ust. 5, zasady 84 ust. 3 lit. l) i zasady 84 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95, powiadomił pełnomocnika skarżącej, że w dniu 1 października 2006 r. znaki towarowe QWIK TUNE i DANELECTRO zostały wykreślone z rejestru wspólnotowych znaków towarowych ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2006 r. W każdym z tych powiadomień wskazano, że w przypadku zajmowania odmiennego stanowiska pełnomocnik skarżącej może wnieść o wydanie decyzji na piśmie w terminie dwóch miesięcy od otrzymania tego powiadomienia.

6 W dniu 26 stycznia 2007 r. pełnomocnik skarżącej, działając na podstawie art. 78 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 81 rozporządzenia nr 207/2009), złożył odnoszący się do omawianych znaków towarowych wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego, w którym domagał się przywrócenia swych praw w celu wniesienia o przedłużenie praw z rejestracji wspomnianych znaków. W uzasadnieniu tego wniosku wskazał on, że wnioski o przedłużenie nie zostały złożone w wyniku błędu zaistniałego na skutek okoliczności, za które ani on, ani skarżąca nie ponoszą odpowiedzialności. W istocie odpowiedzialność za przedłużenie praw z rejestracji została powierzona osobie trzeciej, która w swej bazie danych nie posiadała właściwego adresu skarżącej. Pełnomocnik skarżącej upoważnił OHIM do obciążenia jego bieżącego konta w tym urzędzie kwotą należnej opłaty za wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego oraz za przedłużenie prawa z rejestracji. Pełnomocnik wskazał, że skarżąca dowiedziała się o utracie swych praw dopiero w dniu 26 listopada 2006 r., kiedy to przekazał jej powiadomienia OHIM.

7 W dniu 22 lutego 2007 r. Wydział ds. Znaków Towarowych i Rejestru OHIM oddalił wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego. Uznał on, że wniosek został złożony w terminie i był dopuszczalny, jednak skarżąca nie zachowała należytej staranności wymaganej przez okoliczności. W jego przekonaniu bowiem pełnomocnik skarżącej wiedział, że rejestracja omawianych znaków towarowych powinna była zostać przedłużona, mimo to nie podjął koniecznych kroków, aby znaleźć potwierdzenie — u skarżącej, u osoby trzeciej, której powierzono odpowiedzialność za dokonanie przedłużenia, i w OHIM — że przedłużenie faktycznie zostało dokonane lub,

ewentualnie, że zamierzano go dokonać. W konsekwencji znaki towarowe DANELECTRO i QWIK TUNE należało traktować jako wykreślone z rejestru na podstawie art. 30 ust. 6 rozporządzenia nr 2868/95.

8 W dniu 21 czerwca 2007 r. skarżąca wniosła do OHIM na podstawie art. 57–62 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009) odwołanie od decyzji Wydziału ds. Znaków Towarowych i Rejestru z dnia 22 lutego 2007 r.

9 Decyzjami z dnia 5 listopada 2007 r. (zwanymi dalej „zaskarżonymi decyzjami") Czwarta Izba Odwoławcza OHIM oddaliła odwołania i oświadczyła, że zgodnie z art. 78 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 81 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009) wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego należało uważać za niezłożony, ponieważ złożenie tego wniosku i uiszczenie opłaty za przywrócenie praw nastąpiło po upływie terminu dwóch miesięcy przewidzianego w art. 78 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 81 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009). Izba Odwoławcza stwierdziła, że z uwagi na to, iż przeszkoda dla dokonania czynności ustała w dniu 21 listopada 2006 r. dla znaku towarowego QWIK TUNE i w dniu 23 listopada 2006 r. dla znaku DANELECTRO, kiedy to OHIM powiadomił pełnomocnika skarżącej o wykreśleniu tych znaków z rejestru, wniosek, który wpłynął w dniu 26 stycznia 2007 r., został złożony po wspomnianym terminie.

Żądania stron

10 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;

— stwierdzenie, że wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego został złożony w terminie przewidzianym w art. 78 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94;

— przekazanie spraw Izbie Odwoławczej w celu orzeczenia co do istoty w przedmiocie zachowania należytej staranności wymaganej do celów przedłużenia praw z rejestracji omawianych znaków towarowych;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

11 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

12 Na poparcie swych skarg skarżąca podnosi zasadniczo trzy zarzuty dotyczące, po pierwsze, naruszenia zasady zakazującej reformatio in peius, po drugie, naruszenia prawa do obrony i prawa do bycia wysłuchanym oraz, po trzecie, naruszenia art. 78 rozporządzenia nr 40/94.

13 Badanie niniejszej sprawy należy zacząć od rozpoznania zarzutu dotyczącego art. 78 rozporządzenia nr 40/94.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 78 rozporządzenia nr 40/94

14 Zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza błędnie obliczyła, że termin dwóch miesięcy od ustania przeszkody upłynął w dniach 21 i 23 listopada 2006 r., kiedy to OHIM poinformował pełnomocnika skarżącej o wygaśnięciu rozpatrywanych praw, ponieważ przy obliczaniu tego terminu należy uwzględnić dzień, w którym skarżąca sama powzięła wiadomość o utracie swych praw.

15 OHIM nie zgadza się z argumentami skarżącej.

16 Zgodnie z art. 78 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego składa się na piśmie w terminie dwóch miesięcy od ustania przyczyn niedotrzymania terminu, jeżeli uchybienie to miało bezpośredni wpływ na utratę prawa lub środków odwoławczych. Wniosek jest dopuszczalny jedynie w terminie jednego roku od upływu niedotrzymanego terminu. Powinien on zawierać uzasadnienie i przedstawiać fakty na jego poparcie. Jest on uważany za złożony po uiszczeniu opłaty za przywrócenie praw.

17 W niniejszej sprawie strony są co do zasady zgodne, że „ustanie przeszkód" nastąpiło w dniu, w którym skarżąca została powiadomiona o utracie swych praw.

18 Bezsporne jest, że pełnomocnik skarżącej otrzymał, odpowiednio w dniach 21 i 23 listopada 2006 r., powiadomienia OHIM o wykreśleniu, w dniu 1 października 2006 r., znaków QWIK TUNE i DANELECTRO z rejestru wspólnotowych znaków towarowych ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2006 r.

19 Izba Odwoławcza uznała, że zgodnie z art. 78 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego, który wpłynął w dniu 26 stycznia 2007 r., należało uważać za niezłożony, ponieważ złożenie tego wniosku i uiszczenie opłaty za przywrócenie praw nastąpiło po terminie dwóch miesięcy przewidzianym w art. 78 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, który upłynął odpowiednio w poniedziałek 22 stycznia 2007 r. dla znaku towarowego QWIK TUNE i we wtorek 23 stycznia 2007 r. dla znaku DANELECTRO.

20 Skarżąca twierdzi, że termin dwóch miesięcy mógł rozpocząć swój bieg dopiero w dniu, w którym ona sama, a nie jej pełnomocnik, dowiedziała się o utracie omawianych praw, ponieważ sama wzięła na siebie odpowiedzialność, działając przy powierzeniu dokonania przedłużenia omawianych praw z rejestracji osobie trzeciej jako własny pełnomocnik, i błąd, który doprowadził do uchybienia terminu, został popełniony w siedzibie skarżącej. Gdyby przyjąć takie rozumowanie, data ustania przeszkód przypadałaby na dzień 26 listopada 2006 r. i w rezultacie wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego byłby złożony w terminie.

21 Argumentacji tej nie można podzielić. Jak słusznie wskazuje bowiem OHIM, dzień, w którym o utracie prawa został powiadomiony pełnomocnik, stanowi jednocześnie dzień, w którym dowiedziała się o tym osoba reprezentowana, czyli skarżąca.

22 W tym zakresie należy przypomnieć, że na podstawie zasady 77 rozporządzenia nr 2868/95 każde zawiadomienie lub inne powiadomienie przez OHIM należycie upoważnionego pełnomocnika ma ten sam skutek co dokonane w stosunku do osoby reprezentowanej. Obowiązuje to również w przypadku każdego powiadomienia przekazanego do OHIM przez należycie upoważnionego pełnomocnika, które to powiadomienie ma ten sam skutek co powiadomienie przekazane przez osobę reprezentowaną.

23 Tak więc dla OHIM istotna jest jedynie wymiana korespondencji między nim a pełnomocnikiem skarżącej, a nie między pełnomocnikiem skarżącej a nią samą.

24 Należy również przypomnieć, że na mocy art. 78 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 81 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009) art. 78 nie ma zastosowania do terminów określonych w art. 78 ust. 2. A zatem w przypadku uchybienia terminowi dwóch miesięcy, którego dochowanie jest jednym z warunków dopuszczalności wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego, ponowne złożenie wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego nie jest możliwe, nawet jeśli niedochowanie wspomnianego terminu mogło zostać uzasadnione.

25 W konsekwencji Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, że wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego, który wpłynął w dniu 26 stycznia 2007 r., należało uważać za niezłożony.

26 Ponadto skarżąca podnosi, że zważywszy na całkowity termin dwunastu miesięcy ustanowiony dla wszczęcia procedury przywrócenia stanu poprzedniego, intencją prawodawcy było, by termin dwóch miesięcy nie był liczony od dnia powiadomienia o wygaśnięciu prawa pełnomocnika właściciela znaku. W przeciwnym wypadku termin dwunastu miesięcy byłby zbędny i ustanowienie terminu dwóch miesięcy dla wszczęcia procedury przywrócenia stanu poprzedniego byłoby wystarczające. Takie rozwiązanie zostało przyjęte przez izby odwoławcze Europejskiego Urzędu Patentowego (EPO) i z uwagi na to, że art. 78 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 jest co do istoty identyczny z art. 122 ust. 2 Konwencji o udzielaniu patentów europejskich z dnia 5 października 1973 r., ze zmianami, to samo rozwiązanie winno znaleźć zastosowanie w niniejszej sprawie.

27 Na wstępie należy zauważyć, że art. 122 ust. 2 Konwencji o udzielaniu patentów europejskich nie zawiera już postanowień dotyczących terminów, a odsyła jedynie do zasady 136 Regulaminu wykonawczego do Konwencji o udzielaniu patentów

europejskich, ustanowionego decyzją Rady Administracyjnej Europejskiej Organizacji Patentowej z dnia 7 grudnia 2006 r. Właściwym tu przepisem jest zatem zasada 136 ust. 1 tego regulaminu wykonawczego.

28 Co się tyczy terminu jednego roku, wystarczy stwierdzić, że art. 78 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 nie odnosi się wyłącznie do przywrócenia praw w przypadku niezłożenia wniosku o przedłużenie prawa z rejestracji, ale obejmuje również inne przypadki niedochowania terminu, pod warunkiem że takie uchybienie ma bezpośredni wpływ, na mocy przepisów wspomnianego rozporządzenia, na utratę prawa lub środków odwoławczych. Przeszkoda w dokonaniu czynności, a w szczególności jej ustanie, mogą przybierać różną postać, a zatem termin roku jest przewidziany jako termin ostateczny. Wobec tego skarżąca nie może utrzymywać, że termin ten stałby się bezużyteczny, gdyby termin dwóch miesięcy należało liczyć od „daty chronologicznej" (w tym przypadku 21 i 23 listopada 2006 r.). Natomiast w przypadku gdyby przeszkoda ustała dopiero po roku od upływu niedochowanego terminu, wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego byłby niedopuszczalny. W rezultacie termin dwóch miesięcy mieści się w ramach terminu jednego roku.

29 Jeżeli chodzi o praktykę izb odwoławczych EPO, na którą powołuje się skarżąca, wystarczy wskazać, że wspólnotowy system znaków towarowych jest systemem autonomicznym, na który składa się zbiór norm, zmierzającym do osiągnięcia szczególnych dla niego celów, a jego stosowanie jest niezależne od wszystkich innych systemów [zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 5 grudnia 2000 r. w sprawie T-32/00 Messe München przeciwko OHIM (electronica), Rec. s. II-3829, pkt 47].

30 Chociaż bowiem identyczne lub podobnie sformułowane przepisy z dziedziny europejskiego prawa własności intelektualnej winny być, w miarę możliwości, przedmiotem jednolitej wykładni, to jednak konwencja o patencie europejskim nie jest dokumentem wspólnotowym, a EPO nie jest organem wspólnotowym. Orzecznictwo izb odwoławczych tego urzędu nie jest wiążące na gruncie prawa wspólnotowego [opinia rzecznika generalnego E. Sharpston w sprawie C-29/05 P OHIM przeciwko Kaul (wyrok Trybunału z dnia 13 marca 2007 r.), Zb.Orz. s. I-2213, I-2215, pkt 40].

31 Ponadto, zakładając nawet, że art. 78 rozporządzenia nr 40/94 został sformułowany w oparciu o wzór zaczerpnięty z prawa patentowego, nic nie wskazuje na to, by wykładnia tych dwóch przepisów musiała być identyczna, gdyż interesy rozpatrywane w tych dwóch dziedzinach mogą się od siebie różnić. Kontekst prawny prawa patentowego jest bowiem odmienny, a przepisy regulujące patenty służą unormowaniu innych procedur niż te stosowane w dziedzinie znaków towarowych [wyrok Sądu z dnia 13 maja 2009 r. w sprawie T-136/08 Aurelia Finance przeciwko OHIM (AURELIA), Zb.Orz. s. II-1361, pkt 21].

32 Tak czy inaczej decyzja technicznej izby odwoławczej EPO z dnia 16 kwietnia 1985 r. (T 191/82, OJ EPO 7/1985, s. 189), do której odwołuje się skarżąca, w żaden sposób nie dowodzi, by EPO dokonywał odmiennej wykładni rozważanego przepisu. W sprawie tej stwierdzono bowiem, że w przypadku gdy pracownik pełnomocnika odkryje, iż niedochowanie terminu spowodowało utratę prawa, należy przyjąć, że przyczyna tego uchybienia, a mianowicie fakt niezdania sobie sprawy z niedochowania terminu, ustanie dopiero z chwilą poinformowania o tej sytuacji danego pełnomocnika osobiście, ponieważ to do niego należy decyzja o wystąpieniu z wnioskiem o przywrócenie stanu poprzedniego i — jeżeli zdecyduje się on na złożenie takiego wniosku — znalezienia motywów i okoliczności, na które będzie można powołać się przed EPO.

33 W niniejszej sprawie pełnomocnik, czyli przedstawiciel skarżącej, nie podnosił, że w dniach otrzymania powiadomień nie był osobiście informowany o sytuacji. Tak więc decyzja ta w żaden sposób nie stanowi potwierdzenia dla argumentów skarżącej. Ponadto stosunku łączącego pełnomocnika z jego pracownikiem nie można zrównywać ze stosunkiem łączącym mandanta z jego pełnomocnikiem.

34 W tych okolicznościach zarzut dotyczący naruszenia art. 78 rozporządzenia nr 40/94 należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia zasady zakazującej reformatio in peius

35 W głównych zarysach skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza, działając z naruszeniem zasady zakazującej reformatio in peius, doprowadziła do tego, iż w następstwie odwołania skarżąca znalazła się w sytuacji mniej korzystnej niż ta, w której znajdowałaby się w przypadku jego niewniesienia, ponieważ Izba Odwoławcza w swej decyzji po raz pierwszy stwierdziła, że wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego został złożony w Wydziale ds. Znaków Towarowych i Rejestru po upływie terminu dwóch miesięcy.

36 OHIM kwestionuje argumenty skarżącej.

37 Nawet przy założeniu, że zasada, na którą powołuje się skarżąca, może być przywoływana w postępowaniu, w którym izba odwoławcza bądź korzysta z uprawnień w granicach kompetencji posiadanych przez instancję, która podjęła zaskarżoną decyzję, bądź przekazuje sprawę tej instancji do ponownego rozpoznania, wystarczy zauważyć, że oddalając odwołanie skarżącej, Izba Odwoławcza utrzymała w mocy decyzję Wydziału ds. Znaków Towarowych i Rejestru. A zatem zważywszy na to, że decyzja tego wydziału nie uwzględniała żądań skarżącej, w następstwie wydania zaskarżonej decyzji ta ostatnia nie znajduje się w sytuacji mniej korzystnej niż przed wniesieniem odwołania.

38 Ponadto należy przypomnieć, że z art. 62 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 64 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009) wynika, iż po rozpatrzeniu odwołania co do istoty izba odwoławcza podejmuje decyzję w sprawie odwołania i może, czyniąc to, „skorzystać z uprawnień w granicach kompetencji posiadanych przez instancję, która podjęła zaskarżoną decyzję", to znaczy, w przypadku niniejszej sprawy, rozstrzygnąć sama w przedmiocie wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego, oddalając bądź uwzględniając go, i w rezultacie utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję lub ją uchylić. W konsekwencji wskutek wniesionego do niej odwołania izba odwoławcza jest zobowiązana dokonać ponownej i kompletnej oceny wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego pod względem merytorycznym, i to zarówno pod kątem okoliczności faktycznych, jak i prawnych (ww. wyrok w sprawie OHIM przeciwko Kaul, pkt 56, 57).

39 Jak wskazuje OHIM, przy tej „ponownej i kompletnej ocenie" wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego nie mogą zostać pominięte zagadnienia dotyczące dopuszczalności. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem zasady dotyczące biegu terminów zostały ustanowione w celu zagwarantowania pewności prawa oraz zapobieżenia wszelkiej dyskryminacji lub arbitralnemu traktowaniu (zob. postanowienie Sądu z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie T-426/04 Tramarin przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4765, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo). Ta ogólna konstatacja ma zastosowanie również do terminów przewidzianych w rozporządzeniach odnoszących się do wspólnotowych znaków towarowych [wyrok Sądu z dnia 17 września 2008 r. w sprawie T-218/06 Neurim Pharmaceuticals (1991) przeciwko OHIM — Eurim-Pharm Arzneimittel (Neurim PHARMACEUTICALS), Zb.Orz. s. II-2275, pkt 44].

40 W tym zakresie skarżąca nie może powoływać się na wyrok Sądu z dnia 16 lutego 2000 r. w sprawie T-122/99 Procter & Gamble przeciwko OHIM (Kształt mydła), Rec. s. II-265, w którym Sąd stwierdził, że Trzecia Izba Odwoławcza nie była właściwa do ponownego rozpatrzenia warunków dokonania zgłoszenia do rejestracji i wypowiedzenia się w przedmiocie niedopuszczalności zgłoszenia (pkt 29–34). Wskazując bowiem z urzędu a posteriori na brak formalny, który nie został wcześniej stwierdzony przez eksperta, Trzecia Izba Odwoławcza pozbawiła skarżącą wyboru skierowania do OHIM nowego zgłoszenia do rejestracji, które pozwoliłoby jej na skorzystanie z wcześniejszej daty zgłoszenia niż ta, którą mogła uzyskać po wydaniu omawianej zaskarżonej decyzji (ww. wyrok w sprawie Kształt mydła, pkt 29, 30).

41 W niniejszej sprawie rozpatrywane przekroczenie terminu nie mogło w żaden sposób zostać sprostowane, wobec czego Izba Odwoławcza nie mogła pozbawić skarżącej jakiegokolwiek wyboru.

42 Co się tyczy praktyki izb odwoławczych EPO, na którą powołuje się skarżąca, wystarczy przypomnieć, że orzecznictwo tego urzędu nie jest wiążące na gruncie prawa wspólnotowego.

43 Tak czy inaczej przywołana przez skarżącą decyzja wielkiej izby odwoławczej EPO z dnia 14 lipca 1994 r. (G 9/92, OJ EPO 12/1994, s. 875) nie może zostać przeniesiona na grunt niniejszej sprawy, ponieważ dotyczy ona nie uchybienia terminowi, a kwestii tego, czy treść patentu zatwierdzona w decyzji wstępnej może zostać zakwestionowana.

44 W tych okolicznościach zarzut dotyczący naruszenia zasady zakazującej reformatio in peius należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa do obrony i prawa do bycia wysłuchanym

45 Skarżąca podnosi zasadniczo, że Izba Odwoławcza, naruszając art. 61 ust. 2 i art. 73 zdanie drugie rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 63 ust. 2 i art. 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009), nie umożliwiła jej przedstawienia uwag na temat przyczyn, dla których oddaliła jej odwołanie, stwierdzając po raz pierwszy, że wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego został złożony w Wydziale ds. Znaków Towarowych i Rejestru po terminie.

46 OHIM nie zgadza się z argumentami skarżącej.

47 Należy wskazać, że zgodnie z art. 73 zdanie drugie rozporządzenia nr 40/94 decyzje OHIM opierają się wyłącznie na podstawach, w odniesieniu do których strony miały możliwość przedstawienia swoich uwag. Przepis ten wyraża we wspólnotowym prawie znaków towarowych ogólną zasadę ochrony prawa do obrony. W myśl tej ogólnej zasady prawa wspólnotowego adresatom decyzji władz publicznych, które w istotny sposób wpływają na ich interesy, powinno się umożliwić należyte przedstawienie ich stanowiska. Prawo do bycia wysłuchanym rozciąga się na wszystkie okoliczności stanu faktycznego lub prawnego, które stanowią podstawę decyzji, jednakże nie na ostateczne

stanowisko, które organ administracji ma zamiar zająć [zob. wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2007 r. w sprawie T-317/05 Kustom Musical Amplification przeciwko OHIM (Kształt gitary), Zb.Orz. s. II-427, pkt 24, 26, 27 i przytoczone tam orzecznictwo].

48 Ponadto z orzecznictwa wynika, że prawo do obrony zostaje naruszone z powodu uchybień proceduralnych jedynie wówczas, gdy uchybienia te miały konkretny wpływ na możliwość obrony zainteresowanych przedsiębiorstw. Wobec powyższego nieposzanowanie obowiązujących przepisów, których celem jest ochrona prawa do obrony, może prowadzić do uchybień w postępowaniu administracyjnym tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że to postępowanie miałoby inny wynik, gdyby te przepisy nie zostały naruszone (zob. wyrok Sądu z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie T-410/07 Jurado Hermanos przeciwko OHIM (JURADO), Zb.Orz. s. II-1345*, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo].

49 Jak zostało wskazane w ramach badania zarzutu dotyczącego naruszenia art. 78 rozporządzenia nr 40/94, Izba Odwoławcza słusznie uznała, że wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego został złożony po upływie terminu dwóch miesięcy i w rezultacie należało go uważać za niezłożony.

50 Wynika z tego, że nawet przy założeniu, że Izba Odwoławcza naruszyła prawo skarżącej do bycia wysłuchaną, naruszenie to nie mogłoby wpłynąć na zgodność z prawem zaskarżonych decyzji [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 20 kwietnia 2005 r. w sprawie T-273/02 Krüger przeciwko OHIM — Calpis (CALPICO), Zb.Orz. s. II-1271, pkt 68].

51 Ponadto w niniejszej sprawie, w odpowiedzi na skierowane do skarżącej pytanie Sądu dotyczące tego, na co zwróciłaby ona uwagę, gdyby miała możliwość przedstawienia uwag w tym zakresie, skarżąca ograniczyła się do wskazania, że istniały rozbieżności dotyczące tożsamości pełnomocnika oraz że praktyka OHIM różniła się od praktyki EPO. Tymczasem w stosunkach z OHIM jej pełnomocnikiem była osoba, która otrzymywała powiadomienia i która zresztą złożyła wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego. W przypadku gdyby nie była to prawda, pełnomocnik ten nie byłby uprawniony do złożenia wspomnianego wniosku i wniosek ten tym bardziej należałoby uznać za niezłożony. Poza tym, jak to zostało stwierdzone powyżej, praktyka EPO nie

wiąże OHIM. W rezultacie odpowiedź skarżącej jedynie potwierdza konkluzję, że jej prawo do bycia wysłuchaną nie zostało naruszone.

52 W tych okolicznościach skarżąca nie może powoływać się na ww. wyrok w sprawie Kształt mydła, zgodnie z którym Trzecia Izba Odwoławcza naruszyła przysługujące skarżącej prawo do obrony, ponieważ nie umożliwiła jej zajęcia stanowiska w przedmiocie dwóch nowych bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji, które ustaliła z urzędu (ww. wyrok w sprawie Kształt mydła, pkt 47).

53 W konsekwencji zarzut dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do bycia wysłuchanym należy oddalić.

54 W świetle powyższych rozważań skargę skarżącej należy oddalić w całości.

55 W tych okolicznościach nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie dopuszczalności drugiego i trzeciego żądania skarżącej.

W przedmiocie kosztów

56 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem OHIM — obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

1) Skargi zostają oddalone.

2) Evets Corp. zostaje obciążona kosztami postępowania.

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 23 września 2009 r.

Podpisy